

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: J. C., zastoupený Mgr. Danielem Keprtou, advokátem se sídlem Dlouhá 6, Ostrava - Moravská Ostrava a Přívoz, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2012, č. j. 22 Af 135/2011 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 19. 4. 2012, č. j. 22 Af 135/2011 - 34, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava (dále jen „celní ředitelství“) ze dne 11. 8. 2011, č. j. 3512-2/2011-140100-21, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu Ostrava (dále jen „celní úřad“) ze dne 15. 2. 2011, č. j. 3458/2011-146300-024, kterým byl stěžovateli sdělen předpis penále ze spotřební daně z tabákových výrobků za zdaňovací období od 12. 4. 2005 do 26. 1. 2011 ve výši 72.744 Kč. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že odlišnost či totožnost daňového řízení nelze dovozovat z užitého čísla spisu či čísla jednacího, když jejich užití je jen otázkou administrativní a evidenční. Rozhodný je faktický obsah jednání správních orgánů. Krajský soud se proto neztotožnil s názorem stěžovatele, že by po zrušení prvotních rozhodnutí o vyměření daně zůstalo původní daňové řízení bez dalšího postupu a celní orgány vedly daňové řízení nové. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že po zrušení prvotních rozhodnutí vedly celní orgány se stěžovatelem nadále řízení jen proto, že jejich prvotní rozhodnutí byla rozsudkem soudu zrušena. Jedná se proto stále o totéž řízení, přičemž rozhodné v posuzované věci je,

že vždy bylo vůči stěžovateli vedeno se stejným předmětem řízení jen jedno řízení. Vedení duplicitního řízení z obsahu správních spisů nevyplývá a stěžovatel ani důkazy k souběžně vedeným dvěma řízením nenabízel. Předmětem napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, je sdělení penále. Přezkoumávalo-li tedy celní ředitelství rozhodnutí, kterým byl stěžovateli sdělen předpis penále, mělo pouze zjišťovat, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit daňový dluh stěžovateli řádně sdělena, zda tato povinnost nebyla splněna ve stanovené lhůtě a zda je penále vypočítáno v souladu se zákonem, příp. zda právo na jeho vybrání není promlčeno. Bylo-li tu rozhodnutí ukládající stěžovateli zaplatit daň a nebylo-li předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí o vyměření samotné daně či vady řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí o vyměření daně. Tímto rozsahem přezkumu je vázán i soud v řízení o žalobě. V posuzovaném případě existovalo pravomocné rozhodnutí – platební výměr ze dne 13. 11. 2008 č. j. 3253-15/08-146300-024, protože odvolání vůči němu bylo zamítnuto a následná žaloba byla soudem odmítnuta. Namítal-li tedy stěžovatel nezákonnost postupu v řízení o vyměření daně, nikoli v řízení o sdělení penále, nemohou být jeho námitky o nezákonnosti či vadách vyměřovacího řízení úspěšné. Měl-li stěžovatel výhrady proti řízení o vyměření daně, měl je uplatnit v žalobě proti rozhodnutí celního ředitelství o odvolání proti platebnímu výměru. Jedinou výjimku z uvedeného pravidla představuje situace, kdy by rozhodnutí o vyměření daně bylo nicotné. Nicotnost platebního výměru ze dne 13. 11. 2008 stěžovatel dovozoval z překážky věci zahájené. Nicotné je takové správní rozhodnutí, které je založeno na zásadních a zřejmých vadách, v jejichž důsledku na něj nelze pohlížet jako na správní akt (rozhodnutí), který by byl způsobilý vyvolat zamýšlené právní účinky. Nicotný akt nelze měnit, a proto je nicotností stíženo i rozhodnutí o odvolání nebo rozkladu. O takový případ však v předmětné věci nešlo. V rozsudku ze dne 21. 2. 2008, č. j. 7 Afs 68/2007 - 82, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že existence překážky věci pravomocně rozhodnuté nelze považovat za tak zásadní a intenzivní vadu řízení před správními orgány, že by rozhodnutí na ní založené bylo třeba považovat za paakt, resp. rozhodnutí nicotné, které nemá žádné právní následky. Podle krajského soudu je otázka překážky věci zahájené (souběžně vedeného řízení) velmi blízká otázce překážky věci pravomocně rozhodnuté. Není-li důvodem nicotnosti rozhodnutí překážka věci rozhodnuté, není podle krajského soudu důvod, proč za důvod nicotnosti považovat překážku věci zahájené. Namítal-li stěžovatel nicotnost rozhodnutí o povolení splátek, krajský soud odkázal na důvody uvedené shora, pro které ani rozhodnutí o povolení splátek za nicotné nepovažoval. Prekluze práva daň vyměřit v žádném případě nepředstavuje podle krajského soudu důvod pro nezaplacení daně, tedy ani důvod, pro který by nemohlo být sděleno daňové penále. Daňové řízení podle zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), se rozděluje do několika fází, z nichž je pro účely stěžovatelem nastolené otázky třeba rozlišovat zejména fázi vyměření daně a fázi placení daně, které nelze směšovat. Fáze vyměřovací je zakončena vydáním rozhodnutí o povinnosti daň zaplatit (příp. rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí). Jen na fázi vyměřovací pak dopadá prekluze předvídaná v ust. § 47 citovaného zákona. Platební výměr, kterým správce daně sděluje výši penále, nemá, na rozdíl od platebního výměru, kterým správce daně dodatečně vyměřuje daň, konstitutivní charakter. Platební výměr, kterým správce daně sděluje výši penále, nezakládá daňovému dlužníku žádnou novou povinnost, pouze deklaruje povinnost již vzniklou ze zákona. Povinnost k úhradě penále vzniká v první den prodlení a trvá po celou dobu prodlení, mění se pouze částka penále, která se s každým dnem prodlení zvyšuje podle zákonné sazby. Zákon o správě daní a poplatků neupřesňuje okamžik, kdy musí správce daně sdělit daňovému dlužníku penále, jej omezuje promlčecí lhůtou pro vybrání daně. Jediné

pokračování

zákonné omezení správce daně, vztahující se k okamžiku sdělení penále daňovému dlužníku, je stanovení okamžiku, kdy je možné penále nejpozději sdělit. Tento okamžik je spojen s uplynutím promlčecí lhůty pro vybrání daně, s jejíž platbou je daňový subjekt v prodlení. Délka a běh této promlčecí lhůty jsou upraveny v ust. § 70 odst. 1 a 2 zákona o správě daní a poplatků. K namítané „bagatelnosti“ porušení splátek krajský soud uvedl, že pokud by snad bylo možno hovořit o „bagatelnosti“ pozdních plateb – částek zaplacených do 4. 5. 2010, rozhodně již nelze na tuto „bagatelnost“ poukazovat poté, co od splatnosti první splátky následující po platbě realizované 4. 5. 2010 byl stěžovatel stabilně v prodlení se zaplacením dvou splátek, od září 2010 již dokonce v prodlení se zaplacením splátek tří, a to až do závěrečné platby provedené 26. 1. 2011, tj. po dobu bezmála 8 měsíců. S názorem stěžovatele o „bagatelnosti“ jeho prodlení s placením splátek se tedy krajský soud neztotožnil. Navíc zdůraznil, že původní splatnost daňového dluhu nastala ze zákona již 11. 4. 2005 a rozhodnutím o povolení splátek se stěžovateli dostalo benefícia stanovení náhradní dodatečné lhůty k zaplacení daně. Stěžovatel byl v rozhodnutí o povolení splátek výslovně poučen o tom, jaké nedostatky v jeho platbách budou považovány za porušení podmínek povolení splátek, a proto si musel být těchto skutečností vědom. Bylo pouze na něm, aby stanovené splátky dodržel, příp. aby požádal o vydání nového rozhodnutí o povolení splátek. Nezvolil-li ani jednu z těchto alternativ, musí nést zákonné důsledky svého rozhodnutí, tzn. povinnost zaplatit penále.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti za stěžejní otázky označil, zda po vydání rozhodnutí krajského soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 22 Ca 229/2005 - 68, jímž byly napadená rozhodnutí celního ředitelství a celního úřadu zrušeny a věc jim vrácena k dalšímu řízení, bylo pokračováno v původním daňovém řízení nebo bylo zahájeno nové daňové řízení, zda byl porušen zákaz litispendence a zda toto porušení má za následek nezákonnost daňového řízení a nicotnost v něm vydaných a na něj navazujících rozhodnutí. Z úkonů, které učinil celní úřad po vydání výše uvedeného ve věci spotřební daně z tabákových výrobků vyplývá, že po zrušení prvotních platebních výměrů celní úřad v původním daňovém řízení nepokračoval, ale zahájil nové daňové řízení. Byl to právě celní úřad, který jako první použil termín „zahájení nového daňového řízení“, „nové daňové řízení“ a „předchozí daňové řízení“. Stěžovateli proto není jasné, jak by si mohl jednoznačný opakovaný projev celního úřadu vykládat jinak, tedy, že pokračuje v původně zahájeném daňovém řízení, když obsahy listin založených v daňových spisech tomuto zjevně odporují. Stěžovateli není tedy zřejmé, jak mohl krajský soud tak znatelné skutečnosti pominout, když právě z obsahu daňového spisu jsou stěžovatelem tvrzené skutečnosti zcela jednoznačně patrné. Argumentace krajského soudu k jednotnosti předmětných daňových řízení je tak zcela irelevantní. Nadto je z úkonů celního úřadu a jím vyhotovených listin patrné, proč nepokračoval v předchozím daňovém řízení a zahájil nové daňové řízení. Bylo to proto, že nepoužil rozhodný důkaz o daňové povinnosti, resp. zjistil skutečnosti, které nemohly být uplatněny dříve. Přitom v předchozím daňovém řízení celní úřad, resp. k odvolání stěžovatele celní ředitelství, rozhodl o daňové povinnosti stěžovatele bez řádných důkazů, a dokonce v rozporu s obsahem daňového spisu. Celní úřad tedy postupoval účelově, a aby vyloučil možný a pravděpodobný neúspěch ve věci, zahájil „pro jistotu“ nové daňové řízení. Zrušil-li krajský soud rozhodnutí celního úřadu a celního ředitelství a věc vrátil celnímu úřadu k dalšímu řízení, celní úřad původní daňové řízení nijak právně relevantním způsobem neukončil a zahájil nové daňové řízení, je tímto postupem nastolena překážka litispendence. O tom, že v předchozím i nově zahájeném

daňovém řízení se jedná o totožnou daňovou povinnost, nemůže být pochyb, neboť se prokazatelně vztahuje k totožnému zboží. Krajský soud považuje překážku věci zahájené za nezákonnost. Odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 7 Afs 68/2007 - 82, kdy pokládá rovnítko mezi překážku věci zahájené a překážku věci rozhodnuté. To však na tento případ nedopadá. Je-li zahájeno v rozporu s překážkou věci zahájené, pak správní orgán jedná absolutně bez náležité kompetence rozhodnout o daňové povinnosti a veškerá rozhodnutí v takto vedeném řízení a rozhodnutí na ně navazující jsou nicotná. Stěžovatel dále namítal, že nárok na vyměření daňové povinnosti je prekludován, neboť v původním daňovém řízení (č. j. 1779/05) došlo marným uplynutím prekluzivní doby k prekluzi práva na vyměření daňové povinnosti. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že v následném daňovém řízení (č. j. 8733/07) byly celním úřadem činitelny kroky směřující k vyměření a vymožení daňové povinnosti, neboť toto druhé daňové řízení je nezákonné pro překážku litispendence a veškerá rozhodnutí a úkony správce daně v tomto novém daňovém řízení učiněná jsou nicotná pro absolutní absenci pravomoci správního orgánu. Za situace, kdy je prekludován nárok na vyměření daňové povinnosti, nelze vymáhat daňové penále. Stěžovatel rovněž namítal, že nebyl za dobu do vydání platebního výměru č. 3253-7/08-146300-024 v prodlení s placením daně, neboť vycházel ze situace, kdy původní platební výměr byl jako nezákonný zrušen, a tedy bylo krajským soudem deklarováno, že daňový subjekt nemá daňovou povinnost. Pokud nyní celní úřad požaduje zaplacení penále za dobu neexistence daňového rozhodnutí a tuto situaci sám způsobil, využívá tím zhoršeného postavení daňového subjektu, do něhož se dostal právě v důsledku nezákonného jednání celního úřadu. Taková situace je v rozporu se základními zásadami daňového řízení, jakož i principy právního státu. Stěžovatel také nebyl v prodlení za dobu do uplynutí náhradní lhůty plnění (podle platebního výměru ze dne 13. 11. 2008, č. j. 3253-7/08-1463-024) kdy podle rozhodnutí ze dne 1. 11. 2005, č. j. 1779-31/05-Ž 175 povolil celní úřad stěžovateli splátky daně a ten v souladu s tímto rozhodnutím daň splácel, čímž nemohl být v prodlení s placením daně. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že následně bylo rozhodnutí celního úřadu ze dne 13. 11. 2008, č. j. 3253-7/08-1463-024, shledáno nezákonným a celní úřad vrátil stěžovatelem zaplacenou daň. Přípisem ze dne 13. 8. 2007 byl stěžovatel celním úřadem požádán, aby žádné další splátky na spotřební daň z tabákových výrobků neplatil. Tyto skutečnosti, pokud by stěžovatele zcela nelibovaly, tak minimalizují závažnost jeho porušení povinnosti. Stěžovatel porušil podmínky stanovené v rozhodnutí o povolení splátek daně zcela zanedbatelným způsobem, kdy ve třech případech se opozdil s měsíční splátkou. Toto bagatelní porušení podmínek nelze považovat ve smyslu účelu zákona za nedodržení stanovených podmínek splátek daně se všemi z toho plynoucími důsledky. Opačný postup je projevem nepřijatelného formalismu. Celní úřad měl k aplikaci sankčních ustanovení zákona přistoupit zdrženlivě a v každém případě byl povinen ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobody šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod při ukládání daňových povinností, což však nečinil. Závěrem stěžovatel namítal, že při ústním jednání dne 20. 8. 2008 uvedl možnost porušení zákazu dvojího zdanění a navrhoval ověření této skutečnosti. Celní úřad však s touto námitkou ve zprávě o výsledku vytykácího jednání de facto odmítl vypořádat. To se potvrdilo i z vyjádření Celního ředitelství Praha ze dne 19. 4. 2012, ze kterého vyplývá, že v dotčeném období byla s dovozci a výrobci dotčeného zboží vedena daňová řízení. Z kontextu známých skutečností lze mít za to, že tato daňová řízení byla vedena k vybrání totožné daně z totožného zboží. Vědomé porušení zákazu dvojího zdanění je zásadním projevem

pokračování

nezákonnosti a porušení základních práv stěžovatele. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Celní ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že v uvedeném řízení se nejednalo o napadení platebního výměru citovaného v kasační stížnosti, kterým byla stěžovateli uložena povinnost daň zaplatit, ale o platební výměr, kterým mu bylo sděleno daňové penále. Stěžovatelův nesouhlas s vykonatelným a pravomocným platebním výměrem je tedy pro toto řízení irelevantní. Celní ředitelství vyjádřilo nesouhlas s námitkou, že nárok na daňovou povinnost byl prekludován a poukázalo na to, předmětná stěžovatelem označovaná „*prekludovaná pohledávka na spotřební daň*“ byla a je nepochybně pohledávkou splatnou (vykonatelnou). Stěžovatel nedodržel podmínky povolené formy úlevy s platbou, čímž založil vznik příslušného penále. Nejen z povahy tohoto institutu, ale i z jeho systematického zařazení v zákoně je zřejmé, že předepisování penále nespadá do vyměřovací fáze daňového řízení, ale do fáze placení (vybírání) daně. Jediná lhůta, kterou je předpis penále vázán, je šestiletá promlčecí lhůta k vybrání daně. V souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 353/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů (pro zdaňovací období únor 2005) vznikla stěžovateli povinnost daň přiznat a zaplatit, a pro nesplnění této povinnosti byl v prodlení. Daňové penále se počítá od původního dne splatnosti až do dne platby včetně, přičemž délku této lhůty neovlivňuje průběh a délka vlastního daňového řízení nebo datum vydání rozhodnutí o daňové povinnosti. Celní úřad jednal na základě právního názoru krajského soudu, jenž byl uveden ve zrušujícím rozsudku ze dne 13. 6. 2007 a který byl pro něj závazný. Stěžovatelem namítané povolení splátek daně nemá žádnou souvislost s provedeným řízením. Citovaným rozsudkem bylo pro nezákonnost zrušeno rozhodnutí celního úřadu a věc byla vrácena zpět k dalšímu řízení, tudíž tak bylo neúčinné rovněž rozhodnutí o povolení splátek. Pro doplnění celní ředitelství dodalo, že stěžovatel byl v rozhodnutí o žádosti o povolení splátek poučen, v jaké výši a k jakému dni je povinen uhradit jednotlivé splátky a co je považováno za porušení podmínek. Vzhledem k tomu, že jednotlivé splátky dluhu byly stěžovateli předepsány vždy k 30. v měsíci, muselo mu být známo, že pozdní úhradou porušil podmínky splátek. Bylo tedy na stěžovateli, aby kontaktoval celní úřad, vysvětlil důvody pozdní úhrady a požádal o změnu termínu splátek nebo požádal o vydání nového rozhodnutí o povolení splátek. Nic z toho ale stěžovatel neučinil. Argumentaci, že u výrobců či distributorů zajištěných vybraných výrobků byla vedena a ukončena daňová řízení, na jejichž základě jim byla vyměřena spotřební daň, označilo celní ředitelství za nedůvodnou. Tato tvrzení bez uvedení významných indikátorů, jako je určení zdaňovacího období a předložení důkazů, které by u stěžovatele zajištěné vybrané výrobky ztotožnily s konkrétním daňovým řízením u výrobců, popř. distributorů, nelze považovat za relevantní s ohledem na to, že stěžovatel má nejen břemeno tvrzení, ale také břemeno důkazní. Celní ředitelství poukázalo i na to, že stěžovatelem uplatněné námitky se vztahují k vyměřovacímu řízení a nemají vztah k projednávané věci. Bez ohledu na výše uvedené skutečnost celní ředitelství v této souvislosti uvedlo, že u výrobců předmětných tabákových výrobků nebyla stanovena spotřební daň za vymezená období, ke kterým se důvodně vztahuje pořízení předmětných tabákových výrobků stěžovatelem. Vzhledem k uvedeným skutečnostem celní ředitelství navrholo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil

stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 - 62, publikovaný pod č. 1182/2007 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz, vyslovil, že přezkoumává-li celní ředitelství rozhodnutí, kterým byl daňovému subjektu sdělen předpis penále, zjišťuje pouze, zda existuje rozhodnutí, kterým mu byla povinnost hradit celní dluh řádně sdělena, zda daňový subjekt svou daňovou povinnost zaplatit vyměřenou daň ve stanovené lhůtě nesplnil a zda se penále počítá v souladu s § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Tímto rozsahem přezkumu je pak při zachování dispoziční zásady vázán rovněž soud. V rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006 - 93, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě proti rozhodnutí o sdělení penále k této dlužné dani (§ 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků) úspěšně namítat, že je nezákonné proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně.

Pokud se týká námitek vůči vyměření daně lze odkázat na rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 5 Afs 89/2010 - 47, jímž Nejvyšší správní soud zamítl stěžovatelovu kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 10. 2010, č. j. 22 Af 86/2010 - 9, kterým byla odmítnuta stěžovatelova žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 13. 7. 2010, č. j. 4525/2010-140100-21, o zamítnutí odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Celního úřadu Ostrava ze dne 13. 11. 2008, č. j. 3253-15/08-146300-024, na spotřební daň z tabákových výrobků. Zákonost vyměření spotřební daně z tabákových výrobků stěžovateli nebyla sice soudy věcně přezkoumána, ale stalo se tak pouze v důsledku jednání stěžovatele. Jakkoliv lze souhlasit se stěžovatelem, že otázka zákonitosti vyměření daňového penále bezprostředně souvisí s otázkou vyměření daně, Nejvyšší správní soud v tomto řízení už nemůže přezkoumávat zákonost vyměření daně. Tyto námitky jsou tedy nerelevantní, neboť se nevztahují k rozhodnutí o sdělení penále.

Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i ve vztahu k námitce porušení zákazu dvojího zdanění, která se opět nevztahuje k rozhodnutí o sdělení penále, a proto se jí nemohl v tomto řízení zabývat.

Jedinou relevantní stěžovatelovou námitkou je, že podmínky stanovené v rozhodnutí o povolení splátek daně porušil zcela zanedbatelným způsobem, a proto jej nelze považovat ve smyslu účelu zákona za nedodržení stanovených podmínek splátek daně se všemi z toho plynoucími důsledky.

Celní úřad rozhodnutím ze dne 24. 3. 2009, č. j. 375-11/09-146300-210, povolil stěžovateli zaplacení daňového dluhu ve 23 splátkách, tj. 22 splátek po 5.000 Kč a 23. splátka ve výši 5.994 Kč, se splatností vždy do 30. dne příslušného kalendářního měsíce počínaje dubnem 2009 a konče únorem 2011. V tomto rozhodnutí celní úřad také stanovil, že nedodrží-li stěžovatel termín nebo výši platby jednotlivých splátek, vzniká mu podle ust. § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Dále stanovil, že za nedodržení podmínek se považuje, nedodrží-li dlužník jednu ze stanovených splátek, byť o jeden den později nebo o 1 Kč nižší. Stěžovatel na tyto splátky zaplatil částku dne 6. 4. 2009 částku 10.000 Kč, dne

pokračování

6. 5. 2009 částku 5.000 Kč, dne 24. 6. 2009 částku 5.000 Kč, dne 10. 7. 2009 částku 5.000 Kč, dne 18. 8. 2009 částku 5.000 Kč, dne 9. 9. 2009 částku 5.000 Kč, dne 10. 11. 2009 částku 5.000 Kč, dne 8. 12. 2009 částku 5.000 Kč, dne 18. 2. 2010 částku 5.000 Kč, dne 4. 3. 2010 částku 5.000 Kč, dne 26. 4. 2010 částku 5.000 Kč, dne 4. 5. 2010 částku 5.000 Kč, dne 29. 7. 2010 částku 5.000 Kč, dne 5. 8. 2010 částku 5.000 Kč, dne 11.10.2010 5.000 Kč, dne 3. 11. 2010 částku 5.000 Kč, dne 9. 12. 2010 částku 5.000 Kč a dne 26. 1. 2011 částku 25.994 Kč. Následně dne 15. 2. 2011 vydal celní úřad platební výměr na daňové penále, který odůvodnil nedodržením podmínek povolení splátek. Proti němu podal stěžovatel odvolání, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím celního ředitelství.

Jak vyplývá se shora uvedeného, stěžovatel sice uhradil celý daňový dluh k 26. 1. 2011, ale v průběhu jeho splácení byl v prodlení s úhradou několika splátek. Přitom celní úřad v rozhodnutí o povolení splátek výslovně uvedl, co se považuje za porušení podmínek a jaké jsou důsledky tohoto porušení. Stěžovatel si proto musel být vědom, že neuhradí-li byt jedinou splátku řádně a včas, vznikne mu povinnost platit daňové penále. Je proto zcela právně bezvýznamné jaký charakter mělo porušení stanovených podmínek, zda bylo zanedbatelné, jak tvrdí stěžovatel, nebo nikoliv, neboť povinnost uhradit penále byla vázána na jakékoliv porušení stanovených podmínek stěžovatelem.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s., a proto ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a celnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu